

“Schilderen is mensenwerk. Dat wordt soms vergeten”

Nog vaak denkt Herman van der Vuurst (69) uit Wognum aan de vele avonturen die hij heeft beleefd bij het schilderbedrijf waar hij meer dan 45 jaar werkte. Door omstandigheden moet hij vanaf de jaren tachtig zelf de kwast laten liggen. Maar daar laat de positief ingestelde West-Fries zich niet door uit het veld slaan: “Gesteund door mijn werkgever heb ik me geweldig kunnen ontwikkelen binnen het bedrijf. Daar ben ik hem nog altijd dankbaar voor.”

Herman: “Ik kon vrij goed tekenen en op school werd dan al snel gedacht aan het schildersvak. Zelf wilde ik eigenlijk de decoratiekant op, maar dat is er vanwege mijn diensttijd niet van gekomen. Nee, ik ben daar niet teleurgesteld over geweest. Dat zit niet in mijn aard. Als jonge jongen rolde ik het vak in. In de jaren die volgden heb ik op veel bijzondere plekken in Nederland mogen werken. Onder andere het oude stadhuis in Hoorn, het Tropenmuseum en de Beurs van Berlage in Amsterdam behoorden tot onze klantenkring. Elke dag ging ik fluitend naar het werk en kwam ik fluitend weer thuis. Het is gewoon een prachtig vak.”

Typisch Amsterdam

“Toen ik ongeveer vier jaar aan het werk was als schilder, besloot mijn collega Hans Wolda voor zichzelf te beginnen. Ik twijfelde geen moment en ging met hem mee. We waren als collega’s goed op elkaar ingespeeld: aan een half woord hadden we genoeg. Op een natuurlijke manier verdeelden we onze taken, maar ook ons werkgebied. We waren het erover eens dat ik beter op m’n plek was in Amsterdam en hij in Hoorn. Die eigenwijze types, dat is niks voor mij, zei Hans dan. Jij kunt dat beter. En dat was ook zo. In Amsterdam liepen ze weg met de West-Friese mentaliteit. Hard werken, geen gezeur en op z’n tijd een lolletje. Dat kunnen ze overal waarderen, óók in Amsterdam.”

Afscheid van het schilderen

“Halverwege de jaren tachtig kreeg ik last van mijn handen. Tijdens een klus liet ik abrupt m’n schilderspullen op de grond vallen. Zonder er al te veel op in te gaan: schilderen ging vanaf dat moment niet meer. Natuurlijk was er even de vrees om mijn baan te verliezen, maar daar was Hans heel duidelijk over: jij hoort bij ons. De eerste jaren ging ik aan de slag als ‘verfbrenger’. Ik bracht de jongens hun materialen en zorgde ervoor dat ze onbekommerd hun werk konden doen. Later verschoof mijn rol meer naar die van uitvoerder-projectleider. Ik bereidde de werkzaamheden voor en onderhield het contact met klanten.”

Geintje moet kunnen

“Ook in mijn nieuwe rol ben ik altijd ‘een van de jongens’ gebleven. Ik stond voor, naast én achter ze. Bracht ze een kroketje in de winter en een cornetto in de zomer.

Bovendien hield ik ervan om – net als in mijn jaren als schilder - af en toe een geintje uit te halen. Zo kan ik me een klus herinneren in de Orteliusstraat. Op de bovenste verdieping woonde een nogal verwend stel. Hij steward, zij stewardess. Ondanks dat we in drievoud hadden aangegeven dat er écht iemand thuis moest zijn tijdens de werkzaamheden: de deur bleef gesloten. Toen hebben we op een dag al hun ramen aan de buitenkant zwart geschilderd. Op het moment dat ze wakker werden, hadden ze al lang en breed in Brazilië moeten zitten.”

Grote klap

“Met een club van ongeveer 45 schilders hebben we al die jaren fijn gewerkt. In 2005 kreeg Hans de mogelijkheid het bedrijf te verkopen aan SW Vastgoedverbetering. Een grote club met het hoofdkantoor in Almelo en een dependance in Hoorn. Hans zou nog een jaar betrokken blijven bij de zaak en daarna met pensioen gaan. Helaas heeft het zover niet mogen komen. In augustus van dat jaar is hij overleden. Dat was een grote klap voor ons allemaal. Tot op de dag van vandaag denk ik nog aan hem. Ik weet dat ik geen betere werkgever had kunnen treffen en ben dankbaar voor het vertrouwen dat hij in me heeft gehad.”

Schilderen met een laptop

“Het werken is na het overlijden van Hans anders geworden. De zin ging er een beetje af. Een grote club met vestigingen in het hele land is anders dan het ‘familiebedrijf’ dat Hans had opgebouwd. Ineens zat ik meer te vergaderen dan dat ik op locatie was. Je weet dat je met een laptop geen plafond kan witten hè, zei ik wel eens gekscherend. Maar ik meende het. Er wordt

tegenwoordig te veel tijd besteed aan cursussen en ingewikkelde spreadsheets. Maar schilderwerk is mensenwerk. Dat wordt wel eens vergeten.”

Lastpost

“Uiteindelijk ben ik in 2013 – na een fantastisch afscheidsfeest met collega’s en vaste klanten – met pensioen gegaan. Op mijn 62ste. Dat had Hans nog voor me geregeld en die wens is ingewilligd door mijn laatste werkgever. Ik heb het ze op het laatst niet makkelijk gemaakt. Vond het lastig om me aan te passen aan alle veranderingen. Toch is het contact met de mensen op kantoor altijd goed gebleven. Laatst was ik er weer een keer en mijn bureau staat er nog steeds hetzelfde bij. Inclusief dossiers van klanten. Dan is het alsof je morgen weer gewoon binnen kunt komen wandelen, Herman. Nou, dat is toch mooi?”

Elke dag een feestje

“Van ons pensioen maken mijn vrouw Nel en ik elke dag een feestje. Zij moest in 2012 door de crisis noodgedwongen stoppen met werken dus hebben we alle tijd voor onszelf. We hebben een van de betere pensioenfondsen, dus rondkomen gaat prima. Nu ik aan het herstellen ben van een rugoperatie, staat onze wandelhobby op een lager pitje, dat hopen we snel weer op te pakken. Nu besteden we onze tijd vooral aan oppassen op onze kleinkinderen Jesper en Feline. Heerlijk vinden we dat. Als corona achter de rug is, hopen we snel weer een concert in Paradiso of een show van Cirque du Soleil te bezoeken – onze favoriete act. Was het maar alvast zover!”

Herman van der Vuurst (69) uit Hoorn

- is getrouwd met Nel (66)
- werkte ruim 45 jaar bij Wolda BV Schilders in Hoorn. In 2005 werd het bedrijf overgenomen door SW Vastgoedverbetering
- Herman is sinds 2013 met pensioen